

[Simonsen.]

fremføres, at Landbrugsministeriets Erhvervsdirektorat i en Erklæring har udtalt, at der næppe kunde være Tale om at drive rationel Faareavl her i Landet, hvis der ikke blev indført Forbud imod Schæfer- og Politihunde.

Her har vi altsaa en Udtalelse fra en offentlig Institution, som kaster et daarligt Lys over Politihundene. Politihundene er ingenlunde glubske Hunde. Man kan ikke engang tale om nogen særlig Race i Forbindelse med Politihunde. Der er, som det ogsaa fremgaar af Lovforslaget, mange forskellige Racer, der anvendes til Politihunde, dog vistnok fortrinsvis Hunde af Schæferhunde-Racen. Men Politihunde bliver hverken Schæferhunde eller Hunde af andre Racer, før de har gennemgaaet den omhyggelige Opdragelse, som Politieksperterne giver de saakaldte Politihunde, og førend de er afprøvet af kompetente Folk og har faaet Attest for, at de er rette og værdige Politihunde. Før en Hund har gennemgaaet en saadan Opdragelse, er man ikke berettiget til at kalde den for en Politihund, og naar den har faaet en saadan Opdragelse og er anerkendt som Politihund, er der saa godt som ingen Fare for, at den skal foraarsage Ulykker nogetsteds. Der vaages meget nøje over, at disse Hunde altid opfører sig, som de er opdraget til at gøre det. De anfalder ikke en Forbryder, som de eftersøger og muligt finder, de passer paa ham, og i hvert Fald, hvis de værger sig med skarpe Tænder, saa er det først efter, at den eftersøgte har forsøgt at gøre dem Fortræd, det er egentlig kun som Nødværge. Ellers passer disse Hunde paa, og der bliver passet paa dem af Politiet. Jeg kan saaledes nævne, at i Aarhus, hvor man har et stort Politihundekobbel, har disse Hunde aldrig foraarsaget Ulykker. I to Tilfælde er Hunde dræbt, fordi man havde en Mistanke om, at de var ved at blive sindssyge, og saa udryddede man dem, før de fik Lejlighed til at foraarsage Ulykker. Det er derfor, mener jeg, noget uberettiget at tale om Politihunde i daarlig Forstand.

Frygten for Schæferhunde er maaske nok begrundet, men det er et Spørgsmaal, om de Hunde, man frygter og kalder for Schæferhunde, i Virkeligheden er Schæferhunde. Det er oplyst for mig, at omrejsende Gøglere i Tidens Løb, ogsaa i de senere Aar nu og da her i Landet, har krydset en Hunulv med en Hansschæferhund og i flere Tilfælde har afhændet Afkommet af saadanne Kryds-

ninger til private, hvorved man har tabt Kontrollen og ikke ved, hvor disse Hunde er henne. Det er let forstaaeligt, det siger sig selv, at saadanne Krydsninger kan være farlige, de burde egentlig ikke finde Sted. Schæferhunde har sikkert faaet Skyld for langt mere, end de har fortjent. De Hunde skal være under Kontrol, de kan blive farlige for Omgivelserne, naar de faar Lov til at strejfe omkring i Frihed uden Opdragelse; men det gør de heller ikke, saa snart de er i Politiets Varetægt. Der ligger en Garanti mere, end naar der er Tale om alle andre Hunde. Racen er den bedste for Politiet, det er rigtigt, fordi den er klog, trofast og lærenem. Men for øvrigt kan der ogsaa findes daarlige Hunde blandt andre Racer.

Jeg finder ikke Anledning til at gøre flere Bemærkninger til selve Lovforslaget. Jeg vil kun haabe, at den højtærede Minister og Udvalget ikke vil afslaa at overveje de Henstillinger, som jeg her har fremført. Og at Lovforslaget bliver gennemført, selv om man muligt vil være saa venlig at tage Hensyn til nogle af mine Bemærkninger, er der ingen Grund til at nære Tvivl om.

Dermed skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget paa det bedste til en velvillig Behandling.

Gisselbæk: Jeg vil først minde om, at dengang den nugældende Lov var blevet fremsat som Lovforslag af den højtærede Justitsminister, blev der fremført mange Ønsker ved første Behandling og i det nedsatte Udvalg om at faa foretaget en Del Ændringer i den. Der skete det, at vi blev enige i Udvalget, og at Justitsministeren kunde tiltræde de foreslaaede Ændringer, som altsaa blev gennemført og indsat i den nugældende Lov. Jeg synes egentlig, at denne Lov var affattet saa godt, at den kunde være blevet ved med at være gældende i en længere Aarrække.

En af de Bestemmelser, som blev indført ved en Tilføjelse til § 1, og som nu er taget ud i den højtærede Justitsministers Forslag, hvilket jeg beklager, var, at i Landkommunerne kunde Sogneraadet bestemme, hvorvidt der skulde føres et Hunderegister som det omtalte. Denne Bestemmelse indeholdes altsaa ikke i det her foreliggende Forslag, til Trods for at den højtærede Justitsminister ved Fremsættelsen oplyste, at det kun var i grumme faa Kommuner, Anmeldelsespligten blev bragt til Udførelse. Man kan deraf slutte, at man rundt om i Kommunalbestyrelserne